

Nr 125.

Godkänd av första kammaren den 23 april 1919.

Godkänd av andra kammaren den 23 april 1919.

*Riksdagens skrivelse till Konungen angående tillfällig höjning
av postavgifterna m. m.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:r 28.)

Till Konungen.

I en till riksdagen den 31 januari 1919 avlåten proposition, nr 81, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över civilärenden för samma dag, föreslagit riksdagen besluta,

att högsta medgivna vikten för inrikes brev skall utgöra 500 gram, med rätt för generalpoststyrelsen att utfärda närmare bestämmelser rörande vilka försändelser som med hänsyn till sin form må befordras såsom brev;

att befodringsavgifterna för inrikes brev skola utgå med följande belopp:

för annat brev än lokalbrev:

om brevets vikt icke överstiger	20 gram	15 öre
» vikten överstiger 20 men icke 125	»	30 »
» » » 125 » » 250	»	45 »
» » » 250 » » 500	»	60 » ;

för lokalbrev:

om brevets vikt icke överstiger	20 gram	10 öre
» vikten överstiger 20 men icke 125	»	20 »
» » » 125 » » 250	»	30 »
» » » 250 » » 500	»	40 » ;

att befodringsavgiften för inrikes brevkort skall utgöra:

för enkelt brevkort	10 öre
» dubbelt »	20 » ;

att 11 och 12 §§ i förordningen den 17 juni 1916 angående villkoren för postbefordran av tidningar och andra periodiska skrifter skola erhålla följande ändrade lydelse:

»11 §.

1 mom. Om — — — — två kilogram.

2 mom. Utgivarkorsband, som blir obeställbart, är postverket icke skyldigt att återbefordra till avsändaren, med mindre denne genom tillkännagivande å försändelsen dels hemställt, att försändelsen i händelse av obeställbarhet återsändes, dels ock förbundit sig att för återbefordringen erlägga avgift såsom för korsband i allmänhet.

3 mom. Finner — — — — sägs.

4 mom. I övrigt skola beträffande tidningar, som avlämnas till postbefordran såsom utgivarkorsband, tillämpas de bestämmelser, som gälla för befordran av korsband i allmänhet, dock ej vad angår högsta vikt för varje särskild försändelse.

12 §.

1 mom. Oinbundet — — — — tidning.

2 mom. Å — — — — samma bilaga.

3 mom. Följande — — — — huvudnumret.

4 mom. Särskild — — — — sistnämnda tidning.

5 mom. Även — — — — regelbundet medfölja tidningen.

6 mom. Den omständigheten, att ett tryckalster inklistrats eller annorledes fästs i tidning eller tidningsbilaga, medför icke i och för sig befrielse för utgivaren att särskilt för detta tryckalster erlägga sådan avgift, som i 5 mom. sägs»;

att befodringsavgiften för annat inrikes korsband än utgivarkorsband eller sådant korsband, som innehåller uteslutande blindskrift, skall för

var vikt av 100 gram eller del därav utgå med 5 öre, när fråga är om annan försändelse än lokalförsändelse, och med 3 öre, när fråga är om lokalförsändelse, dock att minsta avgiften skall utgöra för korsband, innehållande affärshandling, 15 öre, när fråga är om annan försändelse än lokalförsändelse, och 10 öre, när fråga är om lokalförsändelse, samt för korsband, innehållande varuprov, 10 öre för annan försändelse än lokalförsändelse och 6 öre för lokalförsändelse;

att befodringsavgiften för inrikes korsband, som innehåller uteslutande blindskrift, skall, för var vikt av 500 gram eller del därav, utgöra 5 öre, när fråga är om annan försändelse än lokalförsändelse, och 3 öre, när fråga är om lokalförsändelse;

att högsta medgivna vikten för inrikes korsband, innehållande varuprov, och för inrikes korsband, innehållande endast blindskrift, fortfarande skall utgöra, för det förra slaget av försändelser 350 gram och för det senare försändelseslaget 3 kilogram, samt att högsta vikten för utgivarkorsband fortfarande skall vara obegränsad, men att högsta medgivna vikten för annat inrikes korsband skall utgöra 500 gram;

att korrespondent, som samtidigt avlämnar ett större antal andra trycksakskorsband än utgivarkorsband av sins emellan lika vikt och lika format, må, under de närmare villkor, som generalpoststyrelsen har att bestämma, vid befodringsavgifternas erläggande åtnjuta rabatt med viss, av Kungl. Maj:t fastställd procent å det avgiftsbelopp, som enligt den vanliga korsbandstaxan skall utgå;

att avgiften för inrikes postanvisning eller postförskott skall utgå med följande belopp:

om postanvisnings- respektive postförskottsbeloppet uppgår							
till högst 5 kronor	15	öre				
» beloppet överstiger 5 men ej 50 kronor	25	»				
» » » 50 » » 100 »	35	»				
» » » 100 » » 250 »	45	»				
» » » 250 » » 500 »	55	»				
» » » 500 » » 750 »	65	»				
» » » 750 » » 1,000 »	75	» ;				

att assurancesavgiften för inrikes försändelse skall utgå med följande belopp:

för assurancesbelopp av högst 500 kronor	30	öre				
» » , som överstiger 500 men ej 1,000 kronor	50	»				
» » , » » 1,000 » » 100,000 »	50	» för				
1,000 kronor med tillägg av 10 öre för varje överskjutande belopp av 500 kronor eller del därav,							

för assurancesbelopp, som överstiger 100,000 kronor 20 kronor 30 öre för 100,000 kronor med tillägg av 10 öre för varje överskjutande belopp av 1,000 kronor eller del därav;

att det inrikes portot för paket skall utgå enligt följande grunder, nämligen för paket, som väger

högst 1 kilogram, med	60 öre
mer än 1 men ej över 3 kilogram, med	90 »
» » 3 » » » 5 » , »	1 krona 20 »
» » 5 kilogram, med 1 krona 20 öre för de första 5 kilogrammen och därefter 40 öre för vart överskjutande kilogram eller del därav;	

att för skrymmande paket det ifrågavarande viktportot skall ökas med 50 procent och att, i fråga om vad med skrymmande paket förstås, skola tillämpas bestämmelserna i sådant hänseende enligt gällande internationella paketkonvention, dock med den eller de inskränkningar, som kunna föranledas av särskilda, utav Kungl. Maj:t till efterrättelse inom svenska postverket givna föreskrifter;

att för befordran med post icke skall mottagas inrikes paket av högre vikt än 5 kilogram, när järnvägsförbindelse finnes mellan paketets avgångs- och adressorter;

att de beslut, som i nu förevarande hänseenden kunna bli meddelade, skola träda i kraft den 1 juli 1919, vid vilken tid de av 1918 års lagtima riksdag beslutade tillfälliga höjningarna av postavgifterna skola upphöra att gälla; samt

att besluten, utom i vad de avse högsta medgivna vikten å vissa försändelser, ändringar i förordningen den 17 juni 1916 ävensom rätt för korrespondent att vid avsändande av ett större antal trycksakskorsband i vissa fall åtnjuta rabatt, skola lända till efterrättelse allenast till och med den 31 december 1920.

Frågan om postavgifternas tillfälliga höjning har även vid 1917 års riksdag samt vid 1918 års lagtima riksdag av Kungl. Maj:t underställts riksdagens prövning.

I sitt vid förstnämnda riksdag i ämnet avgivna betänkande, nr 42, avstyrkte bevillningsutskottet de för vissa postförsändelser föreslagna särskilda tilläggsavgifterna, men tillstyrkte propositionen, i vad den avsåg höjning av paketportot. Andra kammaren biföll vad utskottet sålunda hemställt, under det att första kammaren anslöt sig till ett av sex reservervanter inom utskottet framställt yrkande om bifall till propositionen. Vid

anställd gemensam votering beträffande tilläggsavgifterna segrade andra kammarens mening. I enlighet med riksdagens sålunda fattade beslut höjdes följaktligen paketportot på sätt Kungl. Maj:t föreslagit från och med den 1 juli 1917.

Vid 1918 års lagtima riksdag föreslog Kungl. Maj:t (proposition nr 76) för tiden 1 april 1918—1 april 1920 dels en ytterligare höjning av paketportot, dels ock höjning av portosatserna för inrikes brev, brevkort, postanvisning och postförskott.

Motiveringen för Kungl. Maj:ts sistnämnda förslag avsåg att ådaga-lägga, att höjningarna vore erforderliga för att sätta postverket i stånd att, trots ökade driftkostnader, lämna ett något så när skäligt drift-resultat.

Bevillningsutskottet avstyrkte vad Kungl. Maj:t föreslagit i fråga om höjning av avgifterna för inrikes brev och brevkort, men tillstyrkte den föreslagna höjningen av befordringsavgifterna för postpaket samt av postanvisnings- och postförskottsavgifterna, därvid utskottet hemställde, att de ändrade bestämmelserna skulle träda i kraft å dag under år 1918, som av Kungl. Maj:t bestämdes, samt gälla till och med den 31 december 1919.

Beträffande de av chefen för civildepartementet åberopade beräkningarna anförde bevillningsutskottet i sitt betänkande i ämnet (nr 22) bland annat följande.

Enligt tillgängligt material syntes den befarade förlusten under år 1918 röra sig om 2 à 3 millioner kronor och därvid vore att märka, att i 1918 års stat upptagits kostnader för krigstidstillägg och krigstidshjälp åt postpersonalen under år 1917 till ett belopp av omkring 2,500,000 kronor, vilka ju egentligen tillhörde 1917 års rörelse och av denna, som hade lämnat ett överskott av 9,000,000 kronor i stället för beräknade 4,700,000 kronor, väl kunnat bäras. Bortsåges från denna post, behövde således 1918 års rörelse *i och för sig* icke befaras medföra förlust. Genom den höjning av postanvisnings-, postförskotts- och postpaketavgifterna, vilken utskottet tillstyrkte, och som för 1918 kunde beräknas inbringa omkring 1,500,000 kronor, minskades för övrigt ytterligare risken för att 1918 års utgifter icke skulle kunna bestridas av dess inkomster.

För år 1919 hade räknats med krigstidstillägg och krigstidshjälp i samma utsträckning som under år 1918 ävensom med lönereglering för personalen. Utskottet ansåge emellertid, att nyssnämnda höjning av befordringsavgifterna för postpaket samt av postanvisnings- och postförskottsavgifterna, för helt år av generalpoststyrelsen beräknade till 1,948,300 kronor, skulle vara tillräcklig att möta den befarade förlusten.

Inom bevillningsutskottet yrkade sex reservanter bifall till Kungl. Maj:ts förslag utom beträffande giltighetstiden, i fråga varom reservanterna hade enahanda hemställan som utskottet. Sedan andra kam-

maren beslutat i överensstämmelse med bevillningsutskottets hemställan, men första kammaren antagit reservanternas förslag, anställdes i fråga om de delar, däri kamrarna stannat i skiljaktiga beslut, gemensam votering, vilken utföll i enlighet med första kammarens mening.

I överensstämmelse med riksdagens sålunda fattade beslut utfärdade Kungl. Maj:t den 26 april 1918 kungörelse angående tillfällig höjning av postavgifterna.

Den nu föreliggande propositionen avser i första hand en höjning av vissa postavgifter utöver vad som nu gäller. Höjningen är av Eders Kungl. Maj:t föreslagen att träda i kraft den 1 juli 1919 och gälla intill utgången av år 1920.

Då frågan om tillfällig höjning av postavgifterna var före vid 1917 års riksdag samt vid 1918 års lagtima riksdag, synes i stort sett enighet hava rått därom, att under normala förhållanden någon höjning icke bort ifrågakomma, och likaså därom, att en tillfällig höjning borde företagas, endast om och i den mån en sådan oundgängligen erfordrades för att sätta postverket i stånd att lämna ett skäligt driftresultat. De betänkligheter, som framkommo, torde huvudsakligen hava varit grundade på den uppfattningen, att postverkets affärsställning icke kunde anses ur den sålunda angivna synpunkten med nödvändighet påkalla de höjningar som föreslagits.

Den motivering, chefen för civildepartementet anfört till stöd för det föreliggande förslaget, synes giva vid handen, att utgångspunkten även för detta varit samma principiella åskådning, till vilken även riksdagen nu vill giva sin anslutning.

De förhoppningar, som 1918 års bevillningsutskott uttalade i fråga om resultatet av postverkets drift under år 1918, hava icke besannats, och vad samma utskott ansåg i fråga om utsikterna för 1919 års drift torde i belysning av de av departementschefen nu framlagda beräkningarna icke kunna vidhållas. Oaktat de av Kungl. Maj:t föreslagna avgiftshöjningarna godkändes av riksdagen och trädde i kraft den 1 juni 1918, har, som departementschefen omnämnt, överskottet för sistnämnda år, beräknat till 6 miljoner kronor, icke uppgått till mera än något över 1,350,000 kronor; och riktigheten av den slutsats, till vilken departementschefen i sina beräkningar kommit beträffande resultatet av 1919 års verksamhet, nämligen att brist är att motse i trots av den redan beslutade portohöjningen för samma år, finner sig riksdagen icke kunna jäva.

Läget är följaktligen nu såtillvida ett annat än 1917 och 1918, som någon tvekan nu icke kan uppstå om nödvändigheten av ytterligare

avgiftsökningar. Det av Eders Kungl. Maj:t i sådant syfte framlagda förslaget var av generalpoststyrelsen beräknat att åstadkomma en inkomstökning för år 1920 av i runt tal 16,500,000 kronor. Sedermera har departementschefen på i statsrådsprotokollet anförda skäl ansett sig kunna räkna med en inkomstökning, tillräcklig att icke blott täcka den för samma år till 16,000,000 kronor beräknade bristen utan även bereda statsverket ett överskott, i det närmaste sammanfallande med det i statsverkspropositionen upptagna eller 4 miljoner kronor.

Riksdagen, som finner ytterligare portohöjningar oavvisligen påkallade för att förebygga förlust å postverkets drift ej mindre under innevarande år än även under 1920, anser även riktigt att söka så avväga höjningarna, att åtminstone något överskott uppkommer. Mot generalpoststyrelsens och departementschefens beräkningar har riksdagen ingen anmärkning att framställa. Riksdagen finner sig sålunda kunna i princip bifalla Eders Kungl. Maj:ts förslag.

Riksdagen övergår nu till att i korthet yttra sig om förslaget i dess olika delar.

Höjningen av brevportot är den med avseende på den åsyftade inkomstökningen viktigaste delen av förslaget. De för brev- och brev-kortsporten föreslagna beloppen, vilka synas erforderliga för att åstadkomma den avsedda inkomstökningen, föranleda ingen erinran från riksdagens sida.

Med proposition (nr 221) till 1916 års riksdag framlade Kungl. Maj:t förslag till ny förordning angående villkoren för postbefordran av tidningar och andra periodiska skrifter.

Vid motiveringen av nämnda förslag meddelade dåvarande chefen för civildepartementet, att inom generalpoststyrelsen igångsatts en undersökning rörande ändrade avgiftsbestämmelser för vissa slag av korsbandsförsändelser. I den skrivelse (nr 263), vari riksdagen tillkännagav sitt beslut i anledning av sistnämnda proposition, framhöll riksdagen såsom önskvärt, att berörda utredning komme att omfatta hela spörsmålet om ett rätt avvägande av avgifterna för de olika slagen av korsbandsförsändelser. En sådan utredning föreligger nu i den skrivelse från generalpoststyrelsen, som ligger till grund för den förevarande propositionen. I överensstämmelse med vad styrelsen föreslagit, innebär Eders Kungl. Maj:ts förslag i fråga om korsbanden en genomgående reglering av de nu gällande avgifterna, vilka ej undergått någon förändring i samband med den förra året beslutade tillfälliga höjningen av postavgifterna.

Korsbandsförsändelserna utgöras för närvarande av fyra grupper, nämligen tidningskorsbanden — bestående av dels de vanliga tidningskorsbanden, dels ock de s. k. utgivarkorsbanden — andra trycksaker, affärshandlingar och varuprov.

Beträffande tidningskorsbanden äro lägre avgifter fastställda än för de övriga korsbanden. Förslaget innebär nu, att de särskilda portosatserna för vanliga tidningskorsband skola upphöra att gälla. Av den förebrogta utredningen synes framgå, att något egentligt skäl ej förefinnes att vidare beträffande de vanliga tidningskorsbanden bibehålla en lägre portoavgift än för korsband, innehållande andra trycksaker. För tidningsutgivare ställer det sig nämligen bekvämare och ekonomiskt fördelaktigare att försända tidningar som utgivarkorsband; och beträffande de fall, då tidskrifter distribueras genom andra än utgivare, är att märka att Kungl. Maj:t äger, jämlikt 11 § 3 mom. i den av 1916 års riksdag antagna, den 17 juni samma år dagtecknade förordningen angående villkoren för postbefordran av tidningar och andra periodiska skrifter, i särskilt fall, när omständigheterna därtill föranleda, medgiva även annan än tidningsutgivare rätt att avsända tidningskorsband mot den avgift, som är stadgad för utgivarkorsband.

Genom sådana medgivanden torde de önskemål kunna tillgodoses, vilka enligt vad departementschefen meddelat till Kungl. Maj:t framförts av svenska bokförläggarföreningen, vilken hemställt, att, för undvikande av ett fördyrande av distributionen av tidskrifter genom bokhandelsaffärer, antingen det nuvarande vanliga tidningskorsbandsportot måtte bibehållas eller distribuenterna medgivas rätt att begagna utgivarkorsband.

Någon anledning till erinran beträffande vad Eders Kungl. Maj:t föreslagit i fråga om avgifterna för korsbandsförsändelser föreligger icke från riksdagens sida.

Eders Kungl. Maj:ts förslag beträffande *postanvisnings- och postförskottsavgifterna* avser en sådan omläggning av avgifterna, att en mer enhetlig skala för de olika avgiftsgrupperna skulle vinnas. Förslaget har icke föranlett någon riksdagens erinran.

I fråga om *assuransavgifterna*, beträffande vilka några ändringar hittills ej ägt rum under kristiden, skulle enligt förslaget avgiftsskalan för högre assuransbelopp komma att i viss mån förhöjas. Icke heller i denna del har riksdagen något att erinra.

Avgifterna för *paket* hava undergått förhöjning såväl 1917 som 1918. Såsom skäl härtill har åberopats icke blott behovet av ökade in-

komster utan även och i främsta rummet, att de taxeförhöjningar, som vidtagits vid järnvägarna, medfört en ökning av postverkets paketpost med en hel del större gods, som förut befordrats med järnväg, en ökning som för postverket varit oläglig, enär tillräckligt utrymme för sådana försändelser icke funnits å postvagnarna eller å postanstalterna. Nämda förhållande fortgår, enligt vad generalpoststyrelsen meddelat, alltjämt. Till förebyggande härav har Eders Kungl. Maj:t, som nu icke föreslår någon ytterligare höjning av avgifterna för paket, förordat ett förbud mot befordran med post av inrikes paket av högre vikt än 5 kilogram i de fall, när järnvägsförbindelse finnes mellan paketets avgångs- och adressorter.

I likhet med Eders Kungl. Maj:t har riksdagen ansett skäl föreligga att vidtaga ytterligare åtgärder för att befria postverket från befordran av de tyngre paket, som i vanliga fall plägat befordras med järnväg. Men då otvivelaktigt allmänheten i stor utsträckning sätter värde på att kunna även för tyngre paketförsändelser anlita postverket, vars inlämningsställen ofta äro lättare tillgängliga än järnvägarnas och som därjämte erbjuder i regel snabbare befordran ävensom möjlighet att assurera, har riksdagen ansett sig böra undersöka, huruvida det avsedda syftet icke skulle kunna i tillräcklig mån tillgodoses, även om något större möjlighet erbjödes allmänheten att för paketförsändelser begagna sig av postverket. I sådant hänseende har under ärendets förberedande behandling inom riksdagen bevillningsutskottet rådfört sig med vederbörande inom generalpoststyrelsen och därvid erhållit upplysningar, sammanfattade i en av byråchefen i styrelsen H. Askberg avgiven promemoria, vilken, åtföljd av en i promemorian åberopad tabell, vilken här icke ansetts behöva intagas, är av följande lydelse:

Därest förslaget, att postverket skulle befrias från att befordra paket av mer än 5 kilograms vikt mellan orter, som äro förbundna genom järnväg, anses böra i någon mån modifieras, skulle något av följande alternativ kunna tänkas:

1) Sådan befordran, om vilken nu är fråga, kunde medgivas mot en *särskild, förhöjd avgift*. En dylik anordning skulle emellertid hava till följd, att, om två i fråga om vikt och även i övrigt lika postpaket befordrades det ena mellan orter med järnväg och det andra helt eller delvis å landsväg, det förra paketet skulle, även om befordringsvägen vore kortare, draga högre avgift än det senare paketet. Detta vore så mycket oegentligare, som landsvägsbefordran ställer sig för postverket kostsammare än järnvägsbefordran.

2) Befordran av nu ifrågavarande slag kunde medgivas under förutsättning att *paketen assurerades*. I sådant fall skulle emellertid vederbörande avsändare nödgas inslä paketen på det noggranna sätt, som är föreskrivet beträffande assurerad för-

sändelse. Å andra sidan bleve den avgift (vanlig befodringsavgift + assurancesavgiften), mot vilken avsändaren av ett tyngre paket erhöile rätt att få paketet postbefordrat, icke högre än att det i stor utsträckning skulle ställa sig billigare att sända ett paket under assurance med posten än att sända paketet med järnväg. Postverket skulle således sannolikt fortfarande få taga befattning med en stor del av de paket, från vilkas befodran postverket önskat bliva befriat, och paketens behandling (under assurance) bleve omständligare och fordrade större säkerhetsåtgärder än om paketen, såsom för närvarande kan ske, behandlades såsom »vanliga».

3) Befordringen i fråga kunde medgivas sådana paket, vilka skulle befodras såsom *ilpaket* och för vilka den särskilda ilpaketsavgiften således erlagts. Såsom ovannämnda sammanställning utvisar, bleve dock även i detta fall postavgiften understundom lägre än järnvägsavgiften. Härtill kommer, att postverket skulle nödgas befodra paketen med de snabbaste lägenheterna, d. v. s. sådana lägenheter, som äro mest belastade och för vilka i vissa fall — t. ex. å nattnälltågen — någon större utökning av utrymmet på grund av järnvägstekniska skäl knappast låter sig göra.

4) Den kungliga propositionens förslag i nu förevarande hänseende kunde möjligen modifieras därhän, att för postbefodran mellan orter, förbundna med järnväg, skulle mottagas *paket i vikt av högst 10 kg.*, men att samtidigt stadgades, att medgivandet skulle gälla endast paket, som enligt postala bestämmelser *icke* är att anse såsom *skrymmande*. Med en sådan anordning erhöile postverket visserligen icke så stor befrielse från att befodra tyngre paket, som med propositionen avsetts, men å andra sidan befriades postverket från en hel del gods, vars befodran på grund av dess skrymmande beskaffenhet är särskilt besvärlig, och det är icke minst den på senaste tiden förekommande starka ökningen av sistnämnda slags gods, som föranlett förevarande förslag i propositionen. Av samtliga inrikes paket beräknas 2 % (under 1918 omkring 150,000 st.) i vikt överstiga 10 kg.

Av de alternativ, som här ovan omnämnts, synes det med nummer 4) betecknade vara det för postverket antagligaste.

Med »skrymmande gods» avses, enligt vad bevillningsutskottet upplyst, följande:

1) Enligt *internationella* bestämmelser:

a) paket, som överstiga 1 meter 50 centimeter i någon som helst riktning;

b) paket, som i följd av sin form, sitt kubikinnehåll eller sin bräcklighet icke lätt låta sig förpackas med andra paket eller som kräva särskilda försiktighetsmått, såsom planter och buskväxter i korgar, tomma burar eller sådana som innehålla levande djur, tomma cigarrlådor eller andra lådor, som äro sammanbuntade, möbler, korgmakeriarbete, blomsterbord, barnvagnar, spinnrockar, velocipeder o. s. v.

2) Enligt *inrikes svenska* bestämmelser (se k. kungörelsen den 25 juni 1917 angående avgiften för inrikes postpaket m. m.) gälla ovannämnda internationella föreskrifter, med den av generalpoststyrelsen meddelade tolkningen, att såsom skrymmande särskilt räknas sådana paket, som i förhållande till sin vikt upptaga stort utrymme, såsom större pappaskar, innehållande hattar eller andra bräckliga föremål av ringa vikt.

Även riksdagen har ansett, att av de i ovan intagna promemoria anvisade olika möjligheterna att i allmänhetens intresse medgiva post-

befordran av paket i något större utsträckning än Eders Kungl. Maj:ts förslag avser, den under punkt 4 avhandlade är att föredraga framför de övriga. Riksdagen har därvid givetvis icke förbisett, att härigenom i visst hänseende en inskränkning, utöver vad av Eders Kungl. Maj:t avsetts, i möjligheten att sända paket med posten komme att inträda, nämligen såtillvida att paket, som vägde blott 5 kilogram eller därunder, skulle, om de vore skrymmande, uteslutas från postbefordran mellan orter, förbundna genom järnväg. Vid ärendets utskottsbehandling hava också betänkligheter uttalats mot en sådan begränsning, därvid anmärkts, att densamma kunde tilläventyrs komma att i särskilda fall medföra för allmänheten sådana olägenheter, som det vore önskvärt att undvika. Å andra sidan har framhållits, dels att begränsningen kan synas vara ur postverkets synpunkt skälig, dels ock att inskränkningen i rätten att med post försända vissa paket är, på sätt chefen för civildepartementet i sitt anförande till statsrådsprotokollet i detta ämne (sid. 29) särskilt påpekat, avsedd att erhålla endast provisorisk karaktär, varigenom tillfälle beredes att beträffande den ifrågavarande bestämmelsens definitiva lydelse framdeles tillgodogöra sig den erfarenhet, som under tiden för det provisoriska stadgandets giltighet kan vinnas.

Vid överbägande av sålunda framförda synpunkter har riksdagen ansett sig kunna antaga en bestämmelse, avfattad i enlighet med ovan sistberörda alternativ.

I anslutning till vad sålunda anförts har riksdagen, som icke kunnat oförändrad bifalla Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 81, beslutat i enlighet med Eders Kungl. Maj:ts härovan intagna förslag med den ändringen, att i fråga om postbefordran av paket mellan orter, förbundna med järnväg, skall i stället för den av Eders Kungl. Maj:t föreslagna bestämmelsen gälla följande:

att inrikes paket, vars inlämnings- och adressorter äro förbundna medelst järnväg, mottages till postbefordran allenast om paketet väger högst 10 kilogram och icke är skrymmande.

Vilket riksdagen får för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva.
Stockholm den 23 april 1919.

Med undersåtlig vördnad.
